

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

| | |
|-----------------|---|
| Przewodniczący: | SSA Barbara Krameris |
| Sędziowie: | SSA Jerzy Skorupka (spr.) SSA Stanisław Rączkowski |
| Protokolant: | Anna Czarniecka |

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014 r.

sprawy **T. B. (1) i M. N.**

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 11§ 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 7 lipca 2014 r. sygn. akt III K 28/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. B. (1) i M. N.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. (obrońcy oskarżonego T. B. (1)) i adw. T. K. (obrońcy oskarżonego M. N.) po 600 złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym i po 138 złotych tytułem zwrotu VAT,

III. zwalnia oskarżonych T. B. (1) i M. N. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 7 lipca 2014 r., III K 28/14:

I. oskarżonych M. N. i T. B. (1) uznał za winnych popełnienia przestępstwa z art. 280§2 KK i art. 13§2 KK w zw. z art. 280§2 KK przy zast. art. 11§2 KK i za to na podstawie art. 280§2 KK w zw. z art. 11§3 KK skazał ich na kary po 3 lata pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63§1 KK na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym M. N. i T. B. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 17 stycznia do 11 kwietnia 2014 r.

III. orzekł przepadek dowodów rzeczowych i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Wymieniony wyrok zaskarżył apelacją obrońca T. B. (1) adw. P. N. w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, na skutek:

- błędnego przyjęcia, że oskarżony T. B. (1) in tempore criminis, działając wspólnie i w porozumieniu z M. N., posługując się niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i grożąc natychmiastowym użyciem przemocy w sposób opisany w akcie oskarżenia, dokonał zaboru telefonu komórkowego marki N. (...) oraz usiłował nieudolnie skraść drugi telefon komórkowy i pieniądze, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny nie daje podstaw do takiego ustalenia,
- wadliwego braku ustalenia, że
- oskarżony T. B. (1) nie działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. (...) wobec tego, że działał w celu odzyskania telefonu komórkowego i karty SIM należących do współoskarżonego, a utraconych w trakcie zajścia pod klubem (...) (działając zatem w celu zwrotu subiektywnie przyjmowanej przez niego wierzytelności na rzecz współoskarżonego), nie mając woli trwałego włączenia uzyskanego telefonu w zakres swojego majątku, a jedynie czasowe jego współposiadanie jako nieformalny zastaw, celem wymuszenia na pokrzywdzonych zwrotu ekwiwalentu pieniężnego w wysokości 30 zł. z tytułu utraconego telefonu współoskarżonego oraz karty SIM, co jest niewystarczające do przyjęcia kwalifikacji z art. 280 KK,
- żądana kwota pieniężna w wysokości 30 zł. była ekwiwalentem z tytułu utraconego telefonu współoskarżonego (starego telefonu (...)), a posiadanie telefonu pokrzywdzonego M. (N. o wartości 10 krotnie wyższej niż żądana kwota 30 zł), było jedynie środkiem nieformalnego, czasowego zabezpieczenia żadanego zwrotu,
- finalne trwałe włączenie w zakres majątku oskarżonego T. B. (1) telefonu N. L. nastąpiło dopiero wskutek wydania go przez współoskarżonego i brak decyzji o jego zwrocie/pozostawieniu niezwłocznie po dokonanej ucieczce, co stanowi dopiero moment czasowy spełnienia ustawowej przesłanki zaboru w celu przywłaszczenia w rozumieniu art. 278 KK, gdyż wcześniej oskarżony działał w innym celu (zamiar wymuszenia zwrotu wierzytelności), a dopiero pod wpływem czynników zewnętrznych (nagła ucieczka) dokonał zmiany swojej płaszczyzny woluntatywnej, co znajduje potwierdzenie w sprzedaży telefonu,
- dla właściwej rekonstrukcji strony podmiotowej działania oskarżonych konieczne jest uwzględnienie zdarzeń poprzedzających inkryminowane im zachowanie, a dotyczących zajścia z udziałem osk. N. pod klubem (...), a także całości zachowania oskarżonych w trakcie zajścia z udziałem pokrzywdzonych, w tym także zachowań po wsunięciu telefonu N. do kieszeni N. przez pokrzywdzonego M., gdyż świadczą one o ich motywacji, zwłaszcza w odniesieniu do tego telefonu, a nawet o chęci odstąpienia w całości od żądań względem pokrzywdzonych,
- osoby pokrzywdzonych nie zostały wybrane przypadkowo przez oskarżonych, lecz jako związane z zajściem pod klubem (...), co podważa motyw nakierowany tylko na zabór w celu przywłaszczenia mienia, a potwierdza wskazaną motywację oskarżonych,
- że osk. N. pierwotnie rozpoznał obu pokrzywdzonych jako uczestników zajścia pod (...), a następnie nie był pewien względem pokrzywdzonego J.,
- pokrzywdzony J. w relacji względem świadka K. wskazywał tylko na żądanie wydania 30 zł (jako warunku zwrotu telefonu), co klóci się z przyjętą tezą, że oskarżony T. B. (1) usiłował dokonać zaboru także i drugiego telefonu

czego konsekwencją było skazanie oskarżonego na podstawie nieobiektywnych, niepełnych ustaleń faktycznych.

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku w postaci:

a. art. 2§2 KPK w zw. z art. 4 KPK w zw. z art. 7 KPK, poprzez:

- przyjęcie za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia niepełnych, a tym samym nietrafnych ustaleń faktycznych, nie odpowiadających obiektywnej prawdzie, czym naruszono zasadę prawdy materialnej, w szczególności poprzez wadliwości strony faktycznej – zarzuty error facti w postaci braku ustaleń i wadliwych ustaleń,
- poprzez naruszenie obowiązku uwzględniania okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, czym naruszono procesową zasadę obiektywizmu,
- poprzez przekroczenie dyrektywy swobodnej oceny dowodów w następstwie nieuwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, dokonaniem wadliwych ocen cząstkowych, co skutkowało ustaleniami dowolnymi, nie znajdującymi pełnego oparcia w materiale dowodowym,

b. art. 170§1 KPK a contrario w zw. z art. 169§1 KPK i art. 167 KPK, wobec braku rozstrzygnięcia dowodowego w przedmiocie wniosku dowodowego obrony z dnia 11.06.2014 r. dotyczącego dopuszczenia dowodu z dokumentu prywatnego w postaci zaświadczenia z dnia 10.06.2014 r. na okoliczność ustalenia faktu podjęcia pracy przez T. B. (1) w N., a następnie dokonanie przeciwnych ustaleń faktycznych w treści uzasadnienia wyroku,

których następstwem naruszenia było błędne ustalenia faktów przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, co spowodowało nietrafne przypisanie oskarżonemu sprawstwa przestępstwa opisanego w wyroku, oraz jako zarzut ewentualny

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu T. B. (1) w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy, jak również pominięcia faktu, że jest on młodocianym (zignorowanie art. 54§1 KK) oraz zmiany sposobu postępowania oskarżonego po dokonaniu czynu (m.in. poprzez brak ustalenia podjęcia pracy i udzielania pomocy finansowej matce), a także ustaleń cząstkowych, co do sposobu zachowania oskarżonego in tempore criminis, jak również nienależytego niezastosowania warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc wymienione zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę kwalifikacji prawnej czynu I a\o, poprzez przyjęcie art. 191§2 KK i wymierzenie za ten czyn kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem, jej wykonania na okres próby lat 5, z jednoczesnym oddaniem, oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, a także z wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł. każda oraz zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz pokrzywdzonych po 600 zł., względnie uchylenie wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania, ewentualnie – zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej w wymiarze 2 lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, z jednoczesnym oddaniem, oskarżonego pod dozór kuratora sądowego, a także z wymierzenie mu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł. każda oraz zadośćuczynienia za krzywdę na rzecz pokrzywdzonych po 600 zł.

Wyrok Sądu Okręgowego w Opolu zaskarżył także w całości obrońca oskarżonego M. N. – adw. T. K. zarzucając

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4, 7 i 410 KPK, która miała wpływ na treść wyroku, a wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego N. tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla niego, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 KPK, która miała wpływ na treść wyroku, polegająca na tym, że sąd nie odczytał w trybie art. 391§2 i 3 KPK protokołów przesłuchania: P. M. (1) z dnia 16 i 31 stycznia 2014 r., P. J. z dnia 31 stycznia 2014 r., a protokoły przesłuchania niżej wymienionych osób odczytał jedynie częściowo: B. K. z dnia 1 lutego 2014 r. – jedynie do słowa „centrum”, P. J. z dnia 16 stycznia 2014 r. – jedynie od słów „powiedział” do słów „telefon”, w konsekwencji czego sąd wyrokował na niepełnym materiale dowodowym,

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 148§1 pkt 2 KPK, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez sporządzenie protokołu rozprawy z dnia 12 maja 2014 r. w sposób, który uniemożliwia odtworzenie jej faktycznego przebiegu, gdyż

z protokołu nie wynika, który konkretnie fragment zeznań P. J. z dnia 16 stycznia 2014 r. został odczytany świadkowi na podstawie art. 391§1 KPK,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnym przyjęciu, że czyn M. N. wyczerpuje znamiona określone w art. 280§2 KK, gdy prawidłowa i kompleksowa ocena materiału dowodowego pozwala na przyjęcie wniosku, że ten oskarżony nie miał zamiaru przywłaszczenia telefonu i pieniędzy należących do P. M. (2) oraz nie usiłował przywłaszczyć telefonu i pieniędzy należących do J. J. (2), a jedynie miał zamiar odzyskać swój telefon, a gdy to okazało się niemożliwe, to miał zamiar odzyskania karty SIM oraz kwoty 30 zł stanowiącej równowartość tego telefonu, co uzasadnia przyjęcie kwalifikacji z art. 191§2 KK,

5. w wypadku nie podzielenia wym. zarzutu, jako zarzut ewentualny – rażąca niewspółmierność kary izolacyjnej, mimo że istnieją przesłanki uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

6. naruszenie §2 ust.1 oraz §19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie, poprzez przyznanie wynagrodzenia za obronę w wysokości minimalnej, a nie w wysokości wnioskowanej przez obrońcę.

Podnosząc wymienione zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że czyn oskarżonego M. N. wypełnia dyspozycję art. 191§2 KK i wymierzenie mu kary w dolnych granicach zagrożenia z warunkowym zawieszeniem, jej wykonania, a także zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy tego oskarżonego wynagrodzenia za obronę przez sądem pierwszej instancji, zgodnie z wnioskiem obrońcy złożonym na rozprawie z dnia 7 lipca 2014 r., ewentualnie o

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3 lata, zobowiązanie oskarżonego na podstawie art. 72§1 pkt 5 KK do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora oraz także zasądzenia od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy tego oskarżonego wynagrodzenia za obronę przez sądem pierwszej instancji, zgodnie z wnioskiem obrońcy złożonym na rozprawie z dnia 7 lipca 2014 r., ewentualnie o

3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

4. zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów nieopłaconej obrony w postępowaniu odwoławczym w wysokości 150% stawki minimalnej.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Obie apelacje są niezasadne. Ich osiąd jest twierdzenie, że oskarżeni T. B. (1) i M. N. nie działali w zamiarze zaboru w celu przywłaszczenia telefonów komórkowych należących do pokrzywdzonych P. M. (1) i P. J., a tym samym dokonania rozboju z art. 280§2 KK i usiłowania rozboju z art. 280§2 KK, ale w zamiarze odzyskania telefonu komórkowego utraconego przez M. N. podczas zajścia pod klubem (...), a zatem w celu wymuszenia zwrotu wierzycelności z art. 191§2 KK. Z tym twierdzeniem związane są podnoszone w apelacji oskarżonego T. B. (1) zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów art. 2§2 KPK w zw. z art. 4 i 7 KPK, a także podnoszone w apelacji M. N. zarzuty obrazy art. 4, 7 i 410 KPK oraz błędów w ustaleniach faktycznych.

Według obu apelacji, w czasie zajścia pod klubem (...) P. M. (1) i P. J. zabrali oskarżonemu M. N. telefon komórkowy marki S.. Wymieniony oskarżony ustalił, że sprawcy są uczestnikami obozu sportowego z W. i przebywają w ośrodku (...). Razem z T. B. (1) postanowił odzyskać swój telefon. Krytycznego dnia stali pod budynkiem sauny. Gdy pojawili się tam P. M. (1) i P. J. rozpoznali w nich sprawców kradzieży telefonu, podbiegli do nich i zażądali od P. M. (1) oddania telefonu. M. N. zabrał P. M. (3) telefon komórkowy marki N. (...), ale „wziął go w zastaw”. Natomiast T. B. (1) zażądał od P. J. wydania telefonu komórkowego, który został utracony przez M. N. albo pieniędzy w kwocie 30 zł., stanowiących rekompensatę finansową, gdyby P. J. telefonu już nie posiadał. Wyrazem tego jest następujący zwrot zawarty w apelacji oskarżonego T. B. (1) „oskarżeni zatrzymują telefon pokrzywdzonego M. (N. nie zwraca go

od razu), z uwagi na przebieg zdarzenia pod (...) (uderzenie butelką w głowę, kopanie – a zatem cechy świadczące o możliwości agresywnych działań ze strony pokrzywdzonych), po to, aby zapewnić sobie gwarancję otrzymania zwrotu wiarytelności w postaci pieniężnej, z tytułu utraconego telefonu (...) – nieformalny zastaw”, i dalej, że „posiadanie telefonu pokrzywdzonego M. (N.) było jedynie środkiem nieformalnego, czasowego zabezpieczenia żądanego zwrotu”. „Oddalenie się z miejsca czynu wraz z telefonem N. było skutkiem ucieczki, a nie potwierdzeniem trwałego zaboru w celu przywłaszczenia”.

Natomiast w apelacji M. N. stwierdza się, że „w chwili rozpoczęcia ataku oskarżeni byli przekonani, że pokrzywdzeni są z grupy odpowiedzialnej za zdarzenie pod (...). Każdy z oskarżonych żądając wydania telefonu miał na myśli telefon oskarżonego N., a pokrzywdzeni mogli być przekonani, że chodzi o należące do nich telefony”.

Stwierdzić więc należy, że powyższe zarzuty są bezpodstawne, a w konsekwencji przedstawione twierdzenia niezasadnione, jako nie znajdujące oparcia w ustaleniach faktycznych prawidłowo dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Przede wszystkim zauważyć należy, że w obu apelacjach nie kwestionuje się tego, że fakty relewantne dla przypisania oskarżonym zbrodni dokonania i usiłowania dokonania zbrodni rozboju dokonane zostały na podstawie wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie głównej (zarzut obrazy art. 170§1 KPK w zw. z art. 169§1 i art. 167 KPK dotyczy wymiaru kary).

Sąd pierwszej instancji oceniając swobodnie dowody ujawnione na rozprawie głównej, zasadniczo dał wiarę obu pokrzywdzonym, uznając wyjaśnienia obu oskarżonych za niewiarygodne. Co prawda, w apelacji T. B. (2) zarzuca się przekroczenie dyrektywy swobodnej oceny dowodów w następstwie nieuwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, a w apelacji M. N. zarzuca się oparcie orzeczenia o jego winie tylko na dowodach obciążających i pominięcie dowodów korzystnych dla niego, ale zarzuty te ocenić należy jako nieuprawnione. Przypomnieć więc należy, że pokrzywdzony P. M. (1) zeznał, że „gdy zbliżyliśmy się do oskarżonych, nagle zaczęli do nas biec. Mówili, że jesteśmy z W.. Wtedy ten w ciemnozielonej bluzie (M. N.) podszedł do mnie i przyłożył mi nóż do szyi i powiedział, że mam mu dać pieniądze i telefon. Powiedział, że mam wsunąć telefon do kieszeni jego bluzy. Zrobiłem jak kazał i wsunąłem do jego bluzy telefon marki N. (...). Widziałem jego nóż. Wydałem telefon ponieważ miałem przyłożony nóż do szyi. Ten drugi oskarżony powiedział, że idziemy pod nasz ośrodek i mój kolega (P. J.) ma jemu też dać swój telefon. Wtedy ja, mój kolega i ten drugi oskarżony poszliśmy do ośrodka (...)”. Natomiast pokrzywdzony P. J. zeznał, że „gdy ten w czarnej kurtce (T. B. (1)) podszedł do mnie, to trzymał nóż w okolicy pasa. Powiedział, żeby mu dać pieniądze i telefon. Odpowiedziałem, że nie mam pieniędzy przy sobie, a on, abym nie kłamał. Pod bramą ośrodka (...), ten w ciemnozielonej bluzie (M. N.) powiedział, abym poszedł po 30 zł. to zwróci mi telefon”.

Opierając się na zeznaniach pokrzywdzonych, sąd a quo zasadnie stwierdził, że obaj oskarżeni działali w zamiarze zaboru pieniędzy i telefonów komórkowych, posługując się niebezpiecznymi narzędziami w postaci noży i grożąc natychmiastowym użyciem przemocy. Prawidłowe ustalone przez sąd fakty nie dają podstaw do dokonania odmiennej, sugerowanej w obu apelacjach oceny prawnej zachowania oskarżonych T. B. (1) i M. N..

Bezpodstawny jest zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 i art. 148§1 pkt 2 KPK, poprzez nieodczytanie protokołów przesłuchania P. M. (1) z dnia 16 i 31 stycznia 2014 r. oraz P. J. z dnia 31 stycznia 2014 r. oraz jedynie częściowe odczytanie protokołów przesłuchania B. K. z dnia 1 lutego 2014 r. i P. J. z dnia 16 stycznia 2014 r. Zważyć bowiem należy, że stosownie do art. 391§1 KPK możliwość odczytania uprzednich zeznań świadka aktualizuje się dopiero wtedy, gdy świadek m.in. bezpodstawnie odmawia zeznań, zeznaje odmiennie niż poprzednio albo oświadczy, że pewnych okoliczności nie pamięta. Jeżeli wymienione okoliczności nie wystąpią, tym samym brak jest pozytywnych przesłanek, o których mowa w art. 391§1 KPK do odczytania protokołów poprzednio złożonych zeznań w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem w tej lub innej sprawie albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Ponadto, odczytaniu podlegają protokoły poprzednio złożonych zeznań jedynie w odpowiednim zakresie, a zatem nie w całości. Wskazać więc należy, że na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. sąd, na podstawie art. 391§1 KPK odczytał zeznania świadka B. K. z k. 103 od słów „w okresie” do słów „centrum” (k. 349). Sąd odczytał również zeznania świadka P. J. od słów „powiedział” do słów „telefon”, po czym świadek odniósł się do odczytanych mu zeznań, a

następnie odpowiadał na pytania prokuratora i obrońców obu oskarżonych. Na rozprawie obrońcy oskarżonych nie złożyli żadnych wniosków dotyczących odczytania zeznań świadka P. J. w szerszym bądź innym zakresie niż uczynił to sąd, ani o odczytanie zeznań P. M. (1). Wynika stąd, że sąd a quo nie odczytał zeznań P. M. (1) z postępowania przygotowawczego, gdyż na rozprawie złożył on zeznania o tożsamej treści, co w postępowaniu przygotowawczym. Nie wystąpiły więc okoliczności uzasadniające odczytanie jego zeznań na podstawie art. 391§1 KPK. W konsekwencji, zeznania tego świadka z postępowania przygotowawczego nie zostały ujawnione na rozprawie głównej i tym samym nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika też, że sąd a quo pominął (nie powoływał się) zeznania P. M. (1) z postępowania przygotowawczego w ustalaniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W taki sam sposób należy ocenić brak odczytania protokołu zeznań P. J. z dnia 31 stycznia 2014 r. Sąd pierwszej instancji nie uchybił też przepisom postępowania odczytując w odpowiednim zakresie protokoły zeznań B. K. i P. J. z dnia 16 stycznia 2014. Przeciwnie, treść protokołu rozprawy głównej z dnia 12 maja 2014 r. dowodzi respektowania przez sąd wymogów art. 391§1 KPK.

W uzasadnieniu apelacji oskarżonego T. B. (1) podniesiony został także zarzut obrazy przepisu art. 391§1 KPK poprzez nieprecyzyjne określenie przez sąd zakresu zeznań P. J. złożonych w dniu 16 stycznia 2014 r. i odczytanych na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. Zarzut ten nie znajduje uzasadnienia. Rzecz w tym, że na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. obecni byli obaj obrońcy i ich obrońcy. Po odczytaniu w odpowiednim zakresie protokołu zeznań P. J. z k. 9, ani oskarżeni, ani ich obrońcy nie wskazywali, że podany przez sąd a quo zakres odczytania rzeczonoego protokołu jest nieprecyzyjny. W tym względzie nie podnosili żadnych uwag i wątpliwości. Wynika stąd, że dla wszystkich stron i ich reprezentantów procesowych było jasne i oczywiste, w jakim zakresie sąd odczytał protokół zeznań P. J. z dnia 16 stycznia 2014 r.

Niezasadny jest zarzut obrazy art. 170§1 KPK podniesiony w apelacji oskarżonego M. N.. Zważyć však należy, że na rozprawie w dniu 11 czerwca 2014 r. obrońca tego oskarżonego złożył wniosek „o dopuszczenie dowodu w postaci zaświadczenia z dnia 10 czerwca 2014 r.”. W toku tej rozprawy sąd oddalił inne wnioski dowodowe, nie wypowiadając się w przedmiocie wymienionego wyżej wniosku. Tym samym, wbrew zarzutowi apelacji, sąd a quo uwzględnił rzeczony wniosek. Z przepisu art. 170§3 KPK wynika, że uwzględnienie wniosku nie wymaga podjęcia decyzji procesowej, która wymagana jest jedynie w wypadku oddalenia wniosku dowodu. Natomiast prawdą jest, że sąd pierwszej instancji ustalił, że oskarżony T. B. (1) pozostaje bez pracy (jest bezrobotny), co nie znajduje potwierdzenia w treści zaświadczenia z dnia 10 czerwca 2014 r., z którego wynika, że w (...)w N. zatrudniony jest na czas określony do dnia 31 sierpnia 2014 r. Wymienione uchybienie nie miało jednak znaczenia dla treści zaskarżonego wyroku.

Bezpodstawne są zarzuty rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności wymierzonych obu oskarżonym. Mając na względzie rodzaj i wysokość wymierzonych kar oraz dogłębny i przekonujący sposób uzasadnienia rozstrzygnięcia, należy je w pełni zaakceptować. Argumenty, oceny i wnioski zawarte w obu apelacjach wskazują więc jedynie na odmienne od sądu meriti postrzeganie stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonym oraz uwzględnienia dalszych dyrektyw wymiaru kary.

Na akceptację zasługuje też rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu, a argumenty podniesione w tym względzie w apelacji obrońcy oskarżonego M. N. nie mogą być uwzględnione.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.